

Posudek na bakalářskou práci Tomáše Vítka

Protesty proti válce ve Vietnamu v USA

Bakalářská práce Tomáše Vítka *mapuje* vývoj a strukturu protiválečného hnutí v USA v šedesátých letech, zejména v období let 1965-68. Autor na úvod avizuje, že ponechává stranou svého zájmu protiválečnou skupinu válečných veteránů (kteří začali působit až v roce 1967) a omezenou pozornost věnuje též protiválečnému duchovenstvu. Primárně se tedy zaměřuje především na několik nejvýznamnějších skupin z řad liberálů a studentstva. Takovéto tematické vymezení lze samozřejmě akceptovat, co však v Úvodu naprosto postrádám, je jakákoli výzkumná otázka a rovněž alespoň pokus o zachycení pracovní metody. Absence obojího se bohužel promítá do výsledné podoby práce, která je přinejmenším neujasněná. Jde víceméně o historický přehled činnosti nejvýznamnějších protiválečných uskupení a iniciativ, přičemž coby background autor shrnuje též hlavní peripetie vietnamské války.

Tomáš Vítek upozorňuje na fakt, že protiválečné hnutí zasáhlo proporcčně malé množství populace Spojených států a nikdy se mu nepodařilo získat na svou stranu americkou „tichou většinu“ (s. 38). Hned na začátku autor uvádí, že podle něj protestní hnutí nikdy nedosáhlo svého cíle, „ať už v roce 1968 či později. Přesto však svým působením znamenalo velký krok ve vývoji občanské společnosti a z odkazu celých 60. let čerpá, nejen americká, veřejnost dodnes.“ (s. 9) Škoda jen, že T. Vítek nesetřval u tohoto zjištění, a naopak se v závěru snažil jej rozvinout do následujícího neudržitelného tvrzení: „Protiválečné protesty představovaly důležité pozadí, na kterém se společnost začala samoorganizovat mimo státní instituce.“ (s. 38) Znamená to tedy, že do té doby byla společnost v USA organizována v rámci státních institucí?

Nejsmutnější kapitolou celé práce je ovšem autorovo nakládání s českým jazykem, a to jak po stylistické, tak po gramatické stránce. V textu lze nalézt následující vskutku podivné formulace: „Dva tisíce lidí (sic) v devíti městech vyslechly projevy známých figur (?) A. J. Musta a Normana Thomase a poslechly hru Joan Baez...“ (s. 21); „Jakýmsi duchovním otcem je považován francouzský filosof Herbert Marcuse. Ve Spojených státech je tento pojem spojován se psychologem Paulem Goodmanem...“ (s. 14); „Nutno podotknout, že v obou případech v obou případech (sic) šla historie disentu před rok 1966, ale na jeho začátku se zdál hlas obou skupin slyšet silněji, než kdy dřív. Po skončení několikadenní přestávky bombardování, (sic) žádalo sedmdesát šest poslanců a patnáct senátorů k jejímu prodloužení v naději, že přivede Vietkong a Severní Vietnam k vyjednávacímu stolu.“ (s. 26); „Ani

Fulbright ani Kennan nebyli žádní pacifisté, nicméně z hlediska realpolitiky bylo pro národní bezpečnost americké angažmá pouze v Evropě a Japonsku a ne v jihovýchodní Asii.“ (s. 26) „Protiválečné hnutí tak ztratilo šanci dostat svůj požadavek na nejvyšších pater politiky, neboť Nixon a Humphrey se v názoru na Vietnam příliš nelišili.“ (s. 35) Poslední tvrzení je navíc stěží udržitelné. Už jen k hořkému pousmání je potom „mistr obrany Robert McNamara“ (s. 33), jakož i dívky kladoucí věnce z květin na napřážené bajonety a přesvědčující „vojáky o výhodách lásky před válkou“ (s. 32).

Autor má dále zásadní zmatek v psaní velkých písmen, kde se drží spíše pravidel angličtiny (Cizinecká Legie, Nová Levice, válka „Korejského typu“, Vietnamská otázka, Vietnamská historie, Hořící Šíp, Komise Vědců a Inženýrů, Kněží a Laici Znepokojení Vietnamem, Černí Panteri, Fort Hoodská Trojka, Bílý Dům, Světová Banka, Festival Života, Washingtonský pochod, apod.). Tato tendence psát všude velká písmena ovšem pozoruhodně kontrastuje s „american society“ v anglickém Summary, které ovšem jako celek připomíná angličtinu jen vzdáleně... Dalšími frekventovanými jazykovými prohřešky jsou chybějící slova, vyšinuté vazby a časté chyby v interpunkci (neuzavírání vložených vedlejších vět čárkou a naopak řada čárek „zbloudilých“), jakož i naprostá neznalost pravidel o používání uvozovek. Nejvíce iritující jsou však hrubé pravopisné chyby v míře, kterou považují pro Karlovu univerzitu a Fakultu sociálních věd za neúnosnou. A tak v autorových variacích na český jazyk lze nalézt následující formulace: „Bylo jasné, že válečné jestřábi (sic) z Republikánské strany, Barryho Goldwatera a Richarda Nixona [protiváleční aktivisté] nepodpoří...“ (s. 21); „Komuny lidí zde mezi sebou sdíleli jídlo...“ (s. 29); „Novinové reakce na demonstraci byli veskrze negativní... Průzkum ukázal, že tři čtvrtiny Američanů považovalo (sic) demonstraci za ‘akt zrady vůči hochům ve Vietnamu’...“ (s. 32); „Až do začátku roku 1968 stála většina deníků, rozhlasových a televizní (sic) stanic na straně prezidentovi administrativy.“ (s. 33); „Takovéto manévry jistě odradili mnoho dalších lidí...“ (s. 34)

Vzhledem ke koncepční a metodologické nejasnosti, jakož i špatné slohové a prachbídne gramatické úrovni jsem bohužel nucen ohodnotit tuto práci stupněm *dobře*.

V Praze dne 14. 6. 2012

PhDr. Vít Smetana, Ph.D.

Oponent